

Un plebiscit de cinema

El 27, 28 i 29 d'octubre passat, la ciutadania cinematogràfica va votar. Era el plebiscit de la 7a. Festa del Cinema. Es diu aviat: més de dos milions d'ànimes disposades a somniar amb els ulls oberts de bat a bat. I el missatge dins l'ampolla llençada a la pantalla del desconcert, potser hagi estat aquest: cal seduir costums i rituals, la incombustible passió d'anar al cinema. És a dir, decidir-ho en parella, fer cua, passar per taquilla, descobrir on són ubicades les nostres butaques (¿per què han desaparegut els acomodadors?), asseure't, i quan després dels trailers habituals les imatges enfilen la primera escena, en un tres i no res ens trobem enmig d'un drama imparable. I ja som al final, quan els crèdits apareixen per informar de la quantitat ingent de gent que ha treballat per nosaltres. Per tant, és hora de rebobinar la història que hem vist, fer-la nostra. El Cinema

és un art compartit (¿quants oficis no calen per fer una pel·li?) i que com a experiència humana, és vital compartir-la amb algú: “¿què t’ha semblat la comèdia?, ¿doncs a mi m’ha agradat!, ¿què dius? Parlem-ne”... La Festa del Cinema té la virtut teològica de sacsejar immobilismes, fondre excuses econòmiques (un gintònic de 6 euros és bevable, una entrada al cinema de 6

*Un gintònic de 6 euros
és bevable, una entrada
al cinema de 6 euros
és prescindible*

euros és prescindible) i deixa vist per sentència que la ciutadania no ha perdut, ni de lluny, el gust per les sales fosques. Això pel que respecta als consumidors. Pel que fa als botiguers del cinema, ¿plantar cara al govern PP? ¿Implantar tarifes planes?